

Studie zpracovává téma biblické důvěry ve světě Pentateuchu. Tato důvěra se chápe jako ryze subjektivní spolehnutí na slovo či pokyn nějaké osoby. V případě důvěry v Boha se mnohdy jedná o přesvědčení ve vyplnění lidsky neuskutečnitelného slibu, které důvěřujícím zjednává před Bohem zásluhy. Spolehnutí na Boha je mnohdy chápáno v konfrontačním duchu jako protiklad k životu nevěřících. Důvěra žádá odvahu ke kroku do neznáma. Zatímco je vždy správné důvěřovat Bohu, důvěra v člověka se v Pentateuchu prakticky vždy jeví jako pošetilá. Jestliže však dotyčným člověkem je Boží mluvčí, je nedůvěra chápána jako útok proti samému Bohu. V případě Božího zjevení se důvěra stává povinností. Lid smí v případě pochybností žádat o znamení pravosti předkládané Boží vůle, jestliže tato vůle je známa, nedůvěra se stává neposlušností a následuje přísný trest. Totaž důvěra, jaká patří Bohu, je požadována i vůči jeho proroku a vůči Zákonu, který prorok vyhlásil jménem Božím. Spoléhání na sebe ve smyslu přehnané sebedůvěry, která nepočítá s Bohem, je chápáno jako zločin. Stejně tak je posuzována i důvěra obrácená vůči pohanským božstvům.